Samenvatting van "Tekst 38 — De geheimen van Dr. Taverner"

Algemeen kader

De tekst is een uitvoerige commentaar op en samenvatting van zeven verhalen uit het boek "De geheimen van Dr. Taverner" van Dion Fortune (1890-1946), een bekende Welshe occultiste. Dr. Taverner is het literaire alter ego van Theodore Moriarty, een arts die in het Londen van de vroege 20e eeuw patiënten behandelde met onconventionele, paranormale en magische methoden. We hebben elk verhaal kort samengevat en het toegelicht. Ook confronteerden we de heidense, magische werkwijze van Taverner steeds met een dynamisch begrepen christendom.

Kernconcepten

De tekst onderscheidt drie niveaus van de werkelijkheid:

Natuur: de zichtbare, materiële wereld

Buitennatuur: het paranormale domein waarin Taverner opereert

Bovennatuur: het christelijk "Heilige" domein, de Triniteit

Twee soorten fijnstoffelijke energie worden onderscheiden: de buiten-Bijbelse (heidense) energie, vaak gegenereerd door seksuele riten, en de Bijbelse energie, afkomstig uit de Drie-eenheid. De auteur stelt dat buiten-Bijbelse religies weliswaar concrete levensproblemen oplossen, maar dat hun oplossingen vaak onvoorspelbaar en vampiriserend werken, en de mens onder invloed kunnen brengen van wezens zonder geweten — "de elementen van de wereld" of "de harmonie der tegengestelden".

De zeven verhalen

1. De Vampier

Een soldaat met shellshock (Donald Craigie) wordt onbewust slachtoffer van een etherisch spook van een overleden Duitse soldaat, dat zijn levenskracht (prana) uitzuigt. Taverner ontdekt dat Donald niet de dader maar het slachtoffer is: het etherische lichaam van een overledene heeft zich aan hem vastgeklampt via een scheur in diens aura. Door Donald in een met een fijnstoffelijke stolp beschermd hospitaal te plaatsen, het spook uit te lokken via een lokaas (zijn verloofde Beryl), en de geest magisch te vernietigen, bevrijdt Taverner hem. Het verhaal illustreert hoe oorlog vampirisme kan veroorzaken en hoe men met het slachtoffer én de fijnstoffelijke dader rekening moet houden.

2. De teruggave van het rituaal

Een gestolen magisch ritueel uit een middeleeuwse Florentijnse loge duikt op in het Londen van de jaren '20. Taverner raadpleegt in trance de "akasha" (het geheugen van de wereld) en ontdekt dat de oorspronkelijke dief, Pierro della Costa, is gereïncarneerd als Peter Robson. Via magische beïnvloeding leidt hij Robson/Pierro ertoe het manuscript terug te bezorgen aan zijn loge, waarna Pierro zijn spijt betuigt en wordt heropgenomen. Dit verhaal toont hoe occulte inwijdingen levens — en incarnaties — overspannen.

3. De man die zocht

Piloot Arnold Black overleeft een crash en voelt sindsdien een dwingende behoefte om een vrouw te vinden. Taverner raadpleegt de akasha en ontdekt dat Arnold en een jonge vrouw, Eliane, in alle vorige levens gelukkig getrouwd waren, behalve in één leven in Egypte, waar hij als bedelaar werd gedood door van een paleisdak te vallen. De gelijkenis tussen die val en de duikvlucht bracht de herinnering naar boven. Uiteindelijk materialiseert Arnolds uitgetreden lichaam bij Eliane en via haar liefde keert hij terug in zijn lichaam. Ze trouwen.

4. De ziel die niet geboren wilde worden

Mona Cailey is sinds haar geboorte volledig afwezig. Taverner ontdekt via zelfhypnose dat ze in een vorig leven Carla Bianchetti was, een Italiaanse hertogsdochter die een man (Giovanni Sigmundi) verstootte en aan zijn vijanden uitleverde. Bij haar geboorte ving ze een glimp op van haar karma en weigerde haar ziel die last te dragen. Wanneer Hodson (de reïncarnatie van Sigmundi) met shellshock in het hospitaal belandt en zijn hoofd op haar schoot legt, komt haar ziel langzaam tot leven. Uiteindelijk accepteert ze haar lot door hem te laten gaan met zijn verloofde — haar schuld aflossend.

5. De geparfumeerde papaverkoppen

Drie opeenvolgende erfgenamen plegen zelfmoord door uit het raam te springen. Taverner ontdekt dat iemand zwarte magie heeft toegepast: een maansteen, afgestemd op zelfmoord, werd verstopt in geparfumeerde papaverkoppen. De stenen dragen een mentaal beeld van zelfdoding dat via de geur in het onderbewustzijn van de slachtoffers wordt ingeprent. Taverner lokaliseert de dader, maakt hem "helderziend" door middel van een séance — waardoor de man geconfronteerd wordt met zijn eigen naakte ziel. De schuldige kan dit niet verdragen en stort zich in de rivier.

6. De doodshond

Martin wordt 's nachts achtervolgd door een fijnstoffelijke zwarte hond die hem naar de keel wil springen. Taverner herkent een door een zwarte loge

gecreëerde gedachtevorm, afkomstig van Anthony Mortimer, een occultist die Martins geliefde (juffrouw Hallam) via suggestie tot een verloving had gedwongen. Taverner keert de gedachtevorm tegen zijn schepper: de hond volgt Mortimer naar huis. De volgende ochtend wordt Mortimer dood gevonden, tien kilometer verderop.

7. Van woning verwisseld

De stervende patiënt Winnington (een ingewijde van een loge) ruilt tijdens een coma zijn fijnstoffelijke lichaam met dat van de cocaïneverslaafde buurman John Bellamy. Bij ontwaken blijkt Winningtons lichaam de persoonlijkheid van John Bellamy te bevatten — en omgekeerd. Rhodes ontdekt dit wanneer "Winnington" haar niet herkent en zegt John Bellamy te zijn. Taverner laat de zaak betijen: twee mensen zijn nu gelukkig, één ontevreden. Maar wanneer Winnington (in Johns lichaam) sterft aan tbc, wordt Johns losgelaten geest een gevaarlijke, aan de aarde gebonden entiteit. Taverner waarschuwt dat de problemen pas echt beginnen.

Terugkerende thema's

Reïncarnatie en karma: Vele levens vormen een evolutie van bewustzijn; de "individuality" (de ziel door alle incarnaties heen) versus de "personality" (de persoonlijkheid van één incarnatie).

Fijnstoffelijke lichamen en aura: De mens heeft naast het biologisch lichaam een etherisch en astral lichaam; de aura weerspiegelt de morele en geestelijke staat.

Gedachtevormen: Volgehouden gedachten kunnen zelfstandige fijnstoffelijke wezens worden (zoals Fortune's wraakdemon, David-Neel's tulpa).

De akasha: Een "geheugen van de wereld" waarin alle gedachten en daden opgetekend staan, raadpleegbaar in trance.

Het heilige als taboe: Voorwerpen, plaatsen en personen kunnen fijnstoffelijk "opgeladen" zijn; een te bruuske confrontatie met het heilige kan gevaarlijk zijn.

De confrontatie heidense magie versus christendom: De auteur betoogt steeds dat buiten-Bijbelse magie weliswaar krachtig is, maar moreel onbetrouwbaar ("de harmonie der tegengestelden"), terwijl de Triniteit een zuiverdere, machtigere en betrouwbaardere energie biedt.

De toevoeging (38.9)

De tekst eindigt met een Franse getuigenis van Jean Marquès-Rivière over een Tibetaanse ceremonie waarbij een overleden lama zijn bewustzijn overbrengt in het lichaam van een achtjarig kind. De auteur wijst op de woorden als "afgrijselijke ceremonie", "het kind huilt", "lijkbleek", en stelt dat aan het kind ernstig onrecht wordt gedaan — een waarschuwing tegen kritiekloze bewondering voor dergelijke praktijken.